

Virtualia 4

- antologie de cenaclu -

Acest volum reprezintă antologia celei de a cincea ediții a Cenaclului Virtualia – www.poezie.ro la Iași, care a avut loc în seara zilei de 28 mai 2005, la Galeriile „Pod-Pogor Fiul” din Casa Pogor, Iași.

Coordonator: *Alina Manole*

Copertă: *Virgil Titarenco*

Mulțumiri și considerație pentru Luminița Suse (Canada), Florina Daniela Bordieanu (Bacău), Nichita Victoria (Slatina), Dana Stănescu (Rm. Vâlcea) și Virgil Titarenco (SUA) pentru ajutorul acordat în realizarea acestei antologii de cenaclu.

Prima/Ultima

de Radu Tudor Ciornei (SUA)

hai să ne'ntâlnim sâmbătă seara
și asta și cealaltă
și luni și miercuri
până când timpul se va sătura de noi
trăgând cu dinții de vinerile de peste an
ca și cum ar fi de gumă
hai să ne râdem unul altuia
în palme
până când o să ne plângem de
spate
până la prima intersecție
să nu cedăm trecerea
să nu ne pese că pe aici
poate să treacă uneori trenul
să așteptăm la un semn de carte
sau să ne oprim cu mașina până când
va trece strada o căprioară
în lumea aceea e sărbătoare
durează patruzeci de zile
și patruzeci de nopți
apoi poveștile se vor spune
până la venirea zorilor
prințul drogat se întoarce cuminte
și povestea reîncepe aidoma
Abu Hassan era un om bun
ce trăia pe o stradă cuminte din Bagdad
asculta Beatles și Rolling Stones
și aștepta să i se întâmple ceva cu adevărat formidabil
în cealaltă parte de lume
un om (deloc precum oricare altul)
își începea povestea de sâmbătă dimineața
fata din cutia de chibrituri bătea din palme
hai spune, spune
niciodată primăvara
nu mi-a fost mai dragă
decât îmi fuse în noaptea aceea

dacă nu am mai fi
ne vor povesti
pe la colțuri
zânele
ielele
oamenii
stelele

Între ziduri

de Daniel Dinescu (Anglia)

Îți ridicăm temple, Doamne, Te zidim în ele și Te uităm
ne prefacem în creatori și ne alergăm printre coloane
doar-doar ne-om lega sufletele în horă
cu capul în jos și cu ghearele împreunate
niciodată pentru rugăciune
niciodată pentru
niciodată

le lăsăm apoi în grija nimănui
a soarelui, stelelor, vântului, ploii,
zâmbim când mai cade câte o piatră din când în când
ne spunem trufași în bărbie că, iată,
nu ești așa de mare cum credeam
casa Ți se dărâmă spre nori
și norii cad, cad încet,
cad plângând

azi nu ne mai jucăm de-a creația
nu ne mai căutăm nici o ană nu o mai îngropăm
nu mai avem ziduri nu mai avem aripi
nu mai avem trupuri de unde
să Te alungăm să ne

astăzi ai să începi iar
să ni Te zidești
templu

No extra time

de Cristina Hasse (Germania)

încă cincisprezece minute absolut goale,
aici eu, umbra-mi de cealaltă parte,
în lumea drumurilor rotunde își fac loc trecători fără față,
încă cincisprezece minute absolut goale de sens

un nene purta cocoșat o cruce,
conform afișului fixat printre mii de alte afișe pe-un perete într-o expoziție:
melancolia este ereditară în familia noastră
dincolo, într-o altă încăpere, un tipicar studiasse în creion
formele pe care le iau sentimentele într-un trup,
după ce a reușit să curețe mușchii răsăriți printre dalele de piatră ale unei
alei,

același tipicar a numărat odată 3.897.425 de fire de nisip
într-un borcan
așa a găsit printre ele o urmă,
era un tren întârziat

jó reggelt, mă salută din zare o armată de mori eoliene și rămân,
un rest de trup lâncezind rămâne și el,
după o noapte cu o mie de ochi
mă ia un alt tren,
între două gări – același oraș, același deșert,
același absolut nimic
încă cincisprezece minute

Index

de Vasile Mibai (Franța)

de la o vreme
am început să-mi șterg de praf
sentimentele
cu regularitate
uneori le dau alt nume
sau le renumerotez cu grijă pentru a le putea găsi mai ușor

peste o viață sau două

le îndosariesc și le ordonez crescător până pe cel mai de sus infinit
 încă nu am implementat sistemul informatic de arhivistică sentimentală
 n-am nevoie nici măcar de un amărât de 386 pentru a-mi ține în ordine
 indexul nu pot da un fiind când am chef de holograme alb negru sau color
 și nici undo când la nervi șterg cu furie câte o amintire
 re
 calcitrantă

dar îmi place să simt sub degete sentimentele în ediție princeps cu toată
 finețea lor de diamant șlefuit deși durează uneori secole până găsesc un
 volum acoperit de praf într-un colț de raft

I

iubire

infinnit

Pianistul

de Anca Anghel Novac (Canada)

să-mi cânti o fantezie albastră precum o muzică de gershwin
 și-atunci ai să-ți dai seama de nebunia ce zace în noi
 o isterie ciudată pusă în versuri precum o carte de vizită
 îmi spui că dragostea vine odată cu narcoza acestei poezii
 îți spun că somnul cald de noapte bună
 se trezește din somnul tău mereu de zi
 mi-e tot mai vie atingerea intimă a cuvintelor încă nescrise
 mi-e tot mai iluzorie rima transparentă a acestui poem
 să ne bucurăm de senzația finită a literei coapte
 țipătul ei învește-l și cântă-l
 tot cântă-l cu mâinile mele la nesfârșit
 mi-e dor de-o fantezie cu lalele
 mi-e dor de-o dezlegare în cheia fa

pe note de seri anonime
îți recit
în timp ce afară
o altă primăvară îmi tace-n așteptare

Ce mă sperie

de Mae Stănescu (Spania)

ce mă sperie
nu e nici venitul
nici plecatul
ci *preadepartele*
ci *preaproapele*
ce mă doare
e iarba-ntre oameni
strivită de timp
și întâmplări

Versuri antigenitive

de Luminița Suse (Canada)

să eliminăm genitivul din gramatică
nimeni nu aparține nimănui
nimeni nu deține nimic
cât trăim ne deposedăm reciproc
de ceea ce nu avem

nici nu se poate lua ceva dincolo
impresiile expiră
expresiile sunt infidele
inima pompează supă de suflet
rugină pentru corp

nimic nu se poate restaura acolo
metempsihoza suferă de amnezie

---

21 de grame de informație
transcendentă
rezidă în memoria morții

numai ea are dreptul la genitiv
să o ștergem din dicționare, din biblie
din atitudine
această crimă nu va fi pedepsită
oricum se prescrie

Translație

de Luminița Suse (Canada)

mă duc să locuiesc în alte cuvinte
nu mai am loc de genitive ambigue
rime giratorii
strigăte

am inventat șapte puncte cardinale
din silabe imanente
referențial *eu*
pendulatoriu *nu, da*
direcții *în, din, sus, jos*
permutate brownian în versuri

transmutarea va fi bine orientată
semantic
dar incompletă și inconsistentă
exhaustiv este adjectiv intangibil
în preajma lui se acumulează
infinitate de tentative
la limită

silabele rămase
vor fi adăugate în timp
la sistemul meu de axiome

mobilă funcțională, nimic decorativ
sau romantic

Generația experimentală

de Virgil Titarenco (SUA)

suntem o generație
experimentală
zigoți zămisliți
în proletcultism
desenam avioane și poduri în stele
pe cravate de purpur juram cu strabism
ne-au cântat bitelși
vacanțele toate
douămii era anul
perfect curcubeu
se nășteau cibernetice așteptări
peste noapte
europe șopteau
libertăți de pateu
printre lămpi radioul zumzăia osanale
noi scorneam
bancul securiștilor ruși
mai ții minte iubito bomboane saloane
boni em banane
ascultatul la uși
perestroika speranțe așteptări și-nc-o iarnă
biblioteca și discuri
electrecord
păunescu ioan alexandru și pleșu
blandiana și goma
un ultim acord
am rămas doar studentul cu părul aiurea
ironii aruncate
peste umeri de ani
generație fără identitate
experiment rătăcit printre tei și castani

Ars poetica*de Virgil Titarenco (SUA)*

această maladie poetică
despre care nici să șoptim
nu avem curajul
ne așteaptă ființă ascetică
pe fiecare
în noaptea nemișcată neiertătoare
în noaptea mereu următoare înfruptându-se
din măduva spinărilor noastre imperiale
cu ochii ascunși în cochiliile
metaforelor deflorate
ne junghiem vinovățiile și iubirea
în ospățul viselor dezghiocate
cavaleri ai ordinelor de noapte
pășim în abluțiunea estetică drepti
mirii nuntirii cu noi înșine cu semnele cu secundele
în cercul de focuri înghețate
în umbre și șoapte
întindem degetele răsfirate spre limbile flăcării
aproape tot mai aproape
între propovăduire și erezie
acolo unde sângele devine lapte și curge și plânge dăruindu-ne
doar atât cât să nu se transfigureze mult prea departe
urlându-ne uitându-ne numele
scriindu-l mereu și mereu
nisip urcând în sângele nostru greu
învingându-ne
îmbolnăvindu-ne
de această poetică
naștere moarte

Bubuk

de Gelu Vlaşin (Spania)

întunericul
m-a chemat
în
cămara lui
apoi
m-a îmbrăţişat
şi
m-a sărutat
pe frunte
din ochi
mi-au ţâşnit
amintirile
buzele mele
şi
din adâncuri
o
pasăre
uitată
şi-a luat
zborul

A iubi iubirea căprui

de Geta Adam (Timişoara)

ai venit desculţ ce mâini mici aveai şi smocul ăla de păr direct în
mijlocul frunţii
nu ştiai să plângi auzeam doar un aha prelung într-o zi sugeai la o ȱigancă
să fii atins de noroc
să fii

apoi ne-am jucat de-a vocalele, de-a buşilele, de-a trenuleţul, de-a literele,
mai târziu trebuia să mă aplec tot mai puţin să te văd aşa căprui creşteai
ai început să tragi draperiile între timp au început să-mi zâmbească ridurile

semeni tot mai mult cu o dragoste mare ce culoare să-mi vopsesc părul
 mă întreb
 ai buletin mâine vei iubi și tu iubirea căprui o să-mi dau aere de bunică
 tânără
 apoi voi fi tot mai mică o să scriu poezii
 mai încolo ne vom juca de-a trenulețul, de-a bușilea, nu uita să mă înveți
 vocalele
 să-mi pui pe bigudiuri singurul smoc de păr rămas pe frunte
 și mai încolo o să privești mâinile mele mici
 până o să rămân desculță

Cineva te scria oblic

de Florin Andor (Oradea)

nu te puteam vedea
 potriveam inima cu coada ochiului
 între noi o biciuiam alb
 stăpân pe nimic
 făcea un gest de apărare strângând aripile de peste lume
 la piciorul crucii se cățarau stalagmite
 înaintau prin carne ascunse parfumate ambiguu
 spre capătul ultimei mișcări strângeam frâul apelor
 nici o geană căzută oblic
 lângă mănunchiul de busuioc uscat
 când orice triunghi putea fi intrare
 te opreai într-un singur chip
 ieșire din lume către țesător
 strivit în cerul gurii
 fulgerul acela întindea mâinile către noi
 ne puneam de-o parte palmele
 cu stigmatetele poeziei scrutând flacăra
 la mari intervale de timp
 atât de singuri încât dincolo de noi începea vidul
 curbându-se, cât să ne poată descrie

Să nu mă atingi

de Florin Andor (Oradea)

pe sub castanii înfloriți
rareori ieșeam din lumea triumfiulară
mă împovăram de viață și oasele gălbui ale unui popor de bărbați
același zgomot de aripi stufoase destrămat în obiceiuri noi
apele sălcii grăbeau către sud lumina urmăreau desene încâlcite
împachetam gândul de lângă mine
și se întâmpla o moarte apoi aveam tot ce ne trebuia
pășeam pe alei înguste printre cristale subțiri
tresăreau forme căptușite cu cine știe ce melodramă
învelit în primăvara fierbinte aerul se dilua până la exaltare
orașul strângea din ochi de atâta pustiu închis în geometrii rigide
cusute deasupra o lucire și o zbatere ca și cum frunzișul
ar fi putut fura o clipă cerul între sprâncene
reușeam să mă smulg aruncând o umbră ascuțită
și o parte din rotula unei istorii care venea de undeva
ca o pată de culoare pe un tablou primit dar
ai grijă Doamne să nu mă atingi, aici oamenii se hrănesc unii din alții
apoi învață mersul în mâini al exilatului într-o lume străină

Urma

de Claudiu Banu (Ploiești)

în unele nopți urmele dintre cuvinte par mai evidente

aplecat peste neliniștea mesei de lucru
privesc ca un poet veritabil
cum cum dintre rânduri iese încet o femeie
goală și amirosind a cimbru

auzi, îi strig,
tu mă auzi femeie?
te rog să nu-mi mai stai în cale prin miezul acestui prea-târziu,
când te pot confunda cu nostalgia...
ei drăcia dracului!

în aparență însă analizez inutil mecanismul dureros al secundelor
vorbesc chiar și prin somn cu și despre ea
despre otrava ei halucinantă
sau dârele de nisip pe care le mai lasă prin mine

în toate diminețile mă trezesc însetat
cu buzele străpunse de șerpii amețitori
ai unor săruturi neîntâmpate
atent
îmi curăț pielea zgâriată de vise
iar dinții de lapte îi spăl de toate resturile rămase din carnea ei

apoi mă îmbrac cât mai repede în pielea altui bărbat
și plec să o aflu

ei drăcia dracului!

Gestul întoarcerii

de Iuliana Benedic (Bușău)

mi-am potcovit caii înstrăinării
mai înainte ca soarele
să-mi ghicească îngrijorarea

pornesc în zori
alături de alba întruchipare
o permanentă călăuză
spre oaza nemuritoare de liniște

repet la infinit gestul întoarcerii
către fața ta neștiută
încă

Agitație inutilă

de Iuliana Benedic (Buzău)

neliniștea mea se scutură de prea mult alb
topit într-un zâmbet timid

mi-am pus la dospit câteva nedumeriri
din care voi coace o poveste hilară
nimeni nu va râde afară de tine
din bunăvoință, se înțelege

câteva mreje aproape inutile
vor aștepta deschiderea sezonului
de prins în vrajă nemarină
dar nada nu e cea potrivită
e mult prea mică

am agățat în cui diverse bazaconii
un fel de pofte de viață
să-mi sperie noaptea pereții
iar pe lumină
adăpostesc un plescăit ciudat
singura plăcere sonoră

într-un fel m-am lepădat de cuvinte
ca o șopârlă de piele îmbătrânită
și le-am înghesuit
într-o valiză mult prea veche
pe care o voi deschide la fiecare aniversare
voi râde în hohote
sau după caz
voi plânge strident
important este ca tu să nu fii de față

Numai bărbatul

de Ioana Ștefănescu-Bogdan (București)

Numai bărbatul are istorie.

Noi, femeile,
apărem întâmplător
modificând destinele
cu o zbatere de gene.

Ne întoarcem apoi în așternuturi
și avem grijă cum închidem ochii
pentru ca nu cumva să visăm
trandafiri înlănțuiți,
pentru ca nu cumva să sângerăm
fără motiv,
mâine avem treabă,
mâine mai schimbăm niște destine,
niște haine,
culoarea părului,
o pereche de botine
cu tocul atât de ascuțit,
atât de adânc înfipt în pământ,
încât n-am putea să cădem
decât desculțe.

Numai bărbatul știe să iubească.

Noi stăm cuminți, cu genunchii lipiți
și învățăm să citim în gând
supunerea,
sau alteori sclipim
când răsucim capul
spre Răsărit -
dacă cineva a strigat,
dacă cineva stă prins cu o agrafă
în cocul împletit,

numai bărbatul trăiește,

noi pictăm noaptea în nuanțe sedefii,
adăugăm puțin contur,
naștem copii,

sau pictăm ziua,
amestecăm fardul de pleoape
cu umbrele,
schițăm zâmbete în ceașca de cafea
pozăm turcește,
pozăm nud,
și doar așa
ne strecurăm în medalionul de argint.

Numai bărbatul e omul,

el s-a născut,
el râde,
el plânge,
el moare.

Noi
dispărem uneori după un colț
de lume.

Vase de lut

de Paul Bogdan (București)

Iubito, suntem vase de lut.
Adunăm picăturile vieții în noi,
ne umplem până la buză cu ploi
de clipe,
de fericire,
de tristețe,
de mireasă și mire.

Iubito, din lutul nostru
și-au clădit unii stele,

alții corăbii cu pânză,
 clepsidre,
 una un cal,
 un altul o mână;
 nu s-au priceput,
 olarii.

Ne modelăm împreună
 cu o singură mână.

Ne-am peticit pe alocuri
 cu urmele albe din chitul iubirii,
 ne arătăm unul altuia,
 tocite,
 fostele cioburi
 dar noi suntem vase de dragoste iubito,
 revărsăm frunte plecată
 spre Înaltul,
 sărut,
 unul spre altul.

Blues cu lămâie

de Florina Daniela Bordieanu (Bacău)

Woman, what you're doin' to me?

m-am săturat, dom'le

m-am săturat să tot fiu mit chiar și-n propriile mele versuri
 să tot fiu femeialacrimă-femeiatristețe-femeiacadână
 femeiascorpion-femeiaculoare-femeiacopac
 mai bine-mi sparg tâmplele cu toate metaforele de profil
 și crisalidele și balcoanele cu fluturări de batiste și centuri de castitate
 în care mi-am ros unghiile până la manichiura perfectă
 afișată la cioc-cioc-sărut-mâna-eu-sunt-cutare-cât-vă-admir
 ce cheie ce lacăt ce absurd să mă-nchid și
 absolut, m-am săturat

să mă prefac fluturile perfect
să tresar gingaș din aripioare cu-n suspin la fiecare călcătură de gheată
de tremură și prag și ferestre și
m-am săturat să exist în același cerc de o mie de vieți
în centrul căruia picură perpetuu amăgind
aceeași picătură de speranță cu aromă de fruct exotic
- până și Dumnezeu o știe deșartă -
ce trademark ce laudă ce ironie ce iluzie

sunt un sâmbure între măsele
și sparg scrâșnind frustrări și nebunie și lasă-mă dom'le cu
algoalmin nu trece niciodată
mi-e obrazul umflat de atâta plâns și m-am săturat de crema de pe noptieră
cu care îmi asigur aparența zilei de mâine
dintotdeauna țip dintotdeauna tac dintotdeauna mă agit
și, zău, asta mi-ajunge, am obosit
să tot mestec șabloane

vreau să fiu pur și simplu un intermediar
între lumină și întuneric
tic-tac tic-tac ce liniște-i între ele
să vorbesc doar o limbă de metronom
să fiu definită ca o limită oarecare și-atât
fără plus și fără infinituri, te rog, m-am săturat de cuvinte și de utopii
să fiu doar somn să fiu doar gri
- la naiba, toate-s de genul neutru și
nu mai suport pe limbă gustul compromisului
deja omulețul din fundul gurii îmi face semn
de ia-mă, nene, că pot să revărs din fiere -

lasă-mă să ies
vreau să fiu pur și simplu
amară și rea și nebună

*cântă live B. B. King despre frate-său din Coreea și despre soră-sa din New Orleans, nu
ți-am spus?*

I'll keep loooooovin' yooooooooou just the same
(Din sală se aud țipetele altor femei. Aplauze)

Vegetală*de Florina Daniela Bordieanu (Bacău)*

plec din mine cum plec dintr-un cimitir
plin de verde ca o grădină
las în urmă fraze înalte deasupra cuvintelor strivite
liane de temeri înăbușind zâmbete
cu iarba tăcerilor înaltă cât spicul și pretutindeni
o viață moare și învie
tristețea transformată în humă
pântecul pentru încălzirea altor semințe de fericire
gestul fără sens al speranței azvârlind neîncetat
iluzia de a sorbi soarele
mult prea multă lumină
când închid ochii să prind clipa
unui salt în gol
dumnezeu știe încotro mă poartă năvala de forme
ce seamănă locurile
în carnea mea de zburător ocazional
mereu aceleași urme
pe-aici am plâns pe-aici am iubit
pe-aici am primit pe-aici m-am dăruit

astăzi m-am oprit la un capăt
cât să iau flori și să dau flori
ce risipă de jertfă vegetală
de bucurie parfumată țâșnește din mine
și scutură ninsori de lumină petale
mă-mbracă blând a pământ
și negândesc un zâmbet
pe o-ntrebare și pe-un răspuns
ce să faci cu-atâtea gânduri albe
nostalgii care-ți ies din trup
roadele nenăscute din polen
ispita galbenului inocența pistilului
ce să faci cu atâtea ofrande necerute tocmai tu
cu seriozitatea stearpă de creatură cugetătoare și liberă
le ascunzi prin buzunare și umpli
carnetul cu impresii presate mulțumești frumos și pleci

în direcția opusă

pe locul meu
nuditatea rănilor împietrite
crește o altă grădină

Artă poetică

de Florin Bratu (București)

între cerul gurii
și cer
diferența o fac cuvintele ori
la colțul străzii
câțiva bănuți în plus sau în minus
funcție de starea vremii
de răspândirea creștinismului
și de cotațiile ortului
pe piață

nu cunosc nici o artă poetică
mai frumoasă
nu cunosc nici o artă poetică
mai profundă
decât cea a baronului de Münhausen

hm
până la urmă
tot ai noștri au trimis
primul om în spațiu
din vremurile imemorabile
ale lui Făt Frumos
și ale zmeului

aruncat până în lună

Fugară între timp*de Silvia Caloianu (Chişinău)*

cele mai fantastice lucruri mi se întâmplă întotdeauna între timp
şah
aici pe strada cerbilor contează doar piesele în şosete albe
ratingul meu şchiopătând zâmbitor pe yahoo games
nu cumva ți-ai amintit de copilărie doamnă
o zi ratată pauză de vers
două zile ratate
pauză de vers
număr număr trepte
număr număr în gând număr străzi
logaritmice
copite copite bleu de cerbi
trei patru
un s își arogă importanță aha stai să văd halal translaatoare
soldați jucărie sau jucăria soldaților
fără lupte
fără lupte
mi-au invadat mașina eminem
da mamă
niciodată nu mi-a reușit să țip în vis
parcă o văd pe mama cum se uită cu spaimă la mine
silvica silvica
iar ți-ai pus filmul titanic
ah nu
dar am visat oceane
dar tu pornește motorul tu vântule
nu vezi că orașul acesta încă nu și-a reinventat semafoarele
nu vezi că mi-am ieșit eteric din toate ritmurile și levitez
levitez
absolvită sus de coerența aripilor
când lorelei
când metafluture
când metarândunică
și

c a a a d
a
a
a
d
între timp
fugară
pentru ca cele mai fantastice lucruri să mi se întâmple

Poezie poezie

de Silvia Caloianu (Chișinău)

poezie poezie și iar îmi e dor te chem te fac te desfac
obscuritatea sensului în dincoace de termopan premiul
buchete enorme de lăcrămioare nu mă înnebuni tu niciodată
nu ai avut pentru mine o plantă înflorită
poate așa se dădea sentimentul pe la colțurile tale de stradă
bucurați-vă de moment și uitați
grăbiți-vă cade cortina

brațele mele treceau absolvite romanțios de escortă
era primăvară pe acolo
calendarului meu îi plăcea să înceapă cu tine

iată o răstignire dar unde mai văzusem ochii aceștia
mai înainte exista noțiunea de carceră tu nu ai să mă lași
fără de apă nu-i așa că nu ai să mă lași
libertatea e o pasăre care nu a uitat chiar definitiv aberanța
frica fantezia cu care să își desfacă în sine aripile
am să îți râd în față despre aceasta ai să îmi spui și dacă
cinismul e o armură a celor slabi
ce este poezia

2 în 1

de Ioana Cheregi Crișan (Oradea)

Era mereu toamnă într-o viață,
în cealaltă înmugureau hidos moarte iluzii;
viermii părăseau în lehamite duzii,
noi făceam exerciții de dicție
cu timpanele smulse de clopot;
într-o duminică fără restricție
ne iubeam în ciudă, cu zgomot.

din când în când se împlinea anotimpul de foc
în care ardeau amintiri fermentate,
tu puneai noaptea la loc
crâmpoie din visele noastre uzate;

era de nerecunoscut cerul pâcios
cu două existențe într-una,
cu suflete răstignite venite pe jos...
mirosea a tămâie și luna,
se întorceau cu basmale negre din lan
umbrele bunicilor obosite de moarte,
tu mă tot întrebai de dincolo de ocean
cât de aproape pot să-ți mai fiu
sau cât de departe.

Era primăvară într-o viață,
în cealaltă îmi spuneai c-o să plouă,
clopotele din turlă înfloreau indecent
se terminaseră toate duminicile;
luni, când deveniai transparent
mai aveam doar o clipă
și-o făceam pe din două.

Poate da poate nu

de Andrei Gamaș (Chișinău)

poate da poate nu
cine știe când se-nterupe firul
mă mai amâni mă citești mângâi mă lupți
mă descompui toate stau dincolo fericite și nu se mai întâmplă
decât în oglindă pe furiș
să le cred?
îmi amintesc că sufletul nu evoluează
evoluează doar dispariția corpului
până la o totală absență
și fata dormea de parcă murise
sau murise de parcă ar mai fi dormit
sub sticlă și pe sticlă deopotrivă
îți spuneam că unele răspunsuri
și-au greșit întrebările
de fapt astfel de întrebări nici nu există
ce există? Un drum de fier
copacii de fier de-a lungul
răspândind tremurul vântului
care se trece prin copaci ca un ulei
divin însemnându-i de fiecare dată într-un fel aparte
ai văzut păsări de fier la sanktpetersburg
soarele sau luna ce mai contează
răsare dintr-un pocal de șampanie
te răsfață îți trimit anemone cu boeing-ul
și smulg de pe tine plapuma cu tot cu tine
plapuma te visează și în mâinile mele fiind
o strâng ca pe o javră îi spun să-și astâmpere somnul
unghia lui stănescu în chiuvetă
ochiul lui stănescu privește unde se scurge apa
gândul lui stănescu fuge după fața mea
care tocmai a dispărut în canalizare
împăturită zâmbitoare mâinile încă somnoroase
sprjinind-o și dându-i drumul cenușă
ca o cenușă pe gange
așa să mă iubească Dumnezeu trecându-mă cu vederea

Mai bine pasăre decât înger

de Bogdan Groza (Baia Mare)

fără cuvinte mă privesc copacii
abia treziți din somn.
mi se pare că dacă le-aș da binețe
aș comite un sacrilegiu
și s-ar speria îngrozitor de tare.

(nu, nu vreau să-și ascundă crengile
în spatele frunzelor încă adormite...)

și tac. comunic cu ei
printr-un ochi de vultur imberb
neînvățat cu zborul în diagonală

copacii îmi zâmbesc reflexiv
cu o grijă maternă
să nu se trezească înainte de vremea cuvenită
noduri de tulpină...

acum știu. e mai bine să devii pasăre
decât înger.

Ard asimetric

de Bogdan Groza (Baia Mare)

simetric,
am mușcat soarele din patru puncte cardinale
până când
am simțit că sufletu-mi ia foc,
că am inima pârjolită de timp
și că iradiez lumina din palme.
mi-am rupt și dinții, mestecând extatic
razele cu gust de ghețuri amare.
dar sunt fericit..
mă simt ca o lumânare imensă,

ce arde asimetric noaptea
în șase colțuri,
ca o stea a lui David
sus, îmi zâmbește apolinic
universul,
mirosind a primăvară și
a tămâie coaptă.

Îmi plimb poezia

de Florin Hălălău (București)

îmi plimb poezia cu tramvaiul
să-i arăt lumea
bem ceaiul la vagonul-restaurant
ne privim în ochi și
mestecăm pe îndelete
clasicii literaturii române
ne mutăm apoi pe locurile rezervate
de la business class
înghițim hulpavi
imaginile care ni se derulează prin față
ca pe ecranul imens al unei
săli virtuale de lectură
nori de sensuri
pești exotici
păduri de litere călcate pentru prima oară
vâlvătăi de nisip fierbinte
totul într-un vârtej amețitor
în fiecare port
îi fac câte-un vers genial
de la tangaj
cuvintele se lovesc zgomotos de pereții odăii
coborâți la prima mă întreabă cineva
nu domnule îi răspund
nu am la mine umbrela
am ieșit doar să-mi plimb poezia

Nimic deosebit*de Radu Herinean (București)*

de obicei, viața noastră artistică se desfășoară invariabil
 undeva între primul salariu și primul talon de pensie,
 uneori mult înainte, alteori mult după, alteori mereu, sau deloc...
 mulțumiți că ne-am născut... sau nemulțumiți că n-am murit încă...

serile se dizolvă între piese de teatru și concerte folk sau jazz
 între o halbă de bere și apa minerală complet degazeificată
 între biletul de cincizeci de mii la un jam de chitări
 și milionul plătit pentru ultimul rând la Ibrahim Ferrer.

noaptea încep la ora șapte, seara, în teatre din suburbii
 și se termină, într-o zi inspirată, spre ora două
 cu un „adaugă texte” pe internet, în căsuța cu „textul în sine”,
 sau, în lipsa muzei, într-o ceartă romantică cu cei care mai scriu.

versurile curg nostalgice, lipsite uneori de orice lirică
 alteori de orice înțeles ascuns, mai mereu de substanță,
 experimente povești mărturisiri, gânduri jurnale contemplații,
 pictate toate în cuvinte pe pânza albă a nimicului din noi.

rămâne doar să îmi mai arunc ciorapii în coșul de rufe...
 sting lumina, verific robinetele și zăvorul de la intrare,
 las televizorul să se mai tânguie jumătate de oră, cât fierbe ceaiul...
 mai nimic impresionant în ceea ce scriu, așa că până mâine...
 noapte bună

Un calendar*de Raul Huluban (Zalău)*

e duminica mea (au și străzile una)
 a mersului orb în sus și-n jos
 e vinerea mâinilor tremurânde printre pahare sparte
 o miercuri a celor ce-și scot săbii din gât

o marți a copiilor morți înșirați pe străzi
cu stâlpi căzuți peste ei
a luminii forțate să le intre-n suflet
și joia chinută de ploaie
măruntă ca niște cuie
aruncate în burțile săracilor

Eticheta

de Diana Iepure (București)

eu am o familie nouă
o casă nouă ce miroase a vopsea și a nivea for men after shave
un copil nou
și eu nou-nouță
sunt ca numai ce cumpărată de pe lipscani dintr-un magazin de
rochii de mireasă voaluri și coronițe cu trandafirași scrobiți
încă nu mi-am scos eticheta
parcă-mi pare nu știu cum rău
să renunț la noutatea asta
o să mă plimb așa cu etichetă toată viața
iar tu cu chitanța aia în buzunar
să vii să mă ridici
de câte ori te voi striga
în gând
eu am o familie nouă
și-o coardă subțire de mătase
întinsă ca la circ peste zilele mele
copilul meu cel vechi
mă secundează înțelegător

Umbra umbrelor

de Daniela Luca (București)

mi-am frământat umbra
făcusem din ea un urcior fără gură
mă temeam că va urla va scrâșni va mușca
din câtă lumină mai aveam în oase
și carnea mi-o topisem în vâscoasa ei privire

ce nesocotință în palmele mele râzând
ce hilar

mi-am pictat umbra
n-am mai suportat prelingerea ei
neagră hădă păgână urâtenia pământului
cocoțată pe nuiele de vis
mă biciuia cu nesaț și în nesomn crud mă sufoca

ce incoloră făptură mai sunt îi zic
ce opacă

mi-am cântat umbra în marș funebru
ermetică orgă fără acorduri cu mine fiind
am luat vitraliile și le-am înmormântat
la suprafața cerului noros
șuierând fantome cu o notă mai fals

ce destine dezacordate au oamenii seci
ce surzi

mi-am dansat umbra în paso doble
ucigașă pasiune în natură vie
pe-o scenă prea strâmtă pentru un poet
calcă pe poante și ultima lui balerină
lumina se stinge pe voaluri amare deșarte

ce măști ai tu umbră, întreb?
ce om?

Fără titlu

de Mădălina Maroga (Craiova)

îmi completam emoția cu restul degetelor
ce-mi tremurau sub cuvintele rămase suspendate
în spațiul prea strâmt dintre două secunde
lângă mine șchiopătau toate literele de început
nu găseam calea de a spune lucrurilor pe nume
rătăceam între două fraze simple
cu același înțeles cunoscut de o lume
nevinovate gândurile mele se împrăștiau
înspre unda de șoc a apusului, când localizam culoarea
soarelui în locul pe unde îmi închipuiam că există
nu-mi trebuiau pulovere imprimare în linii frânte
frigul din oase îmi îngheța aproape orice gest
dinspre inimă se cristaliza numele cuvântului unic
transportându-mă în alte locuri, pe unde
nimeni nu mă mai striga pe nume
eram departe de orice răsărit și singurul apus
iar tristețile nu mai încăpeau în nici o batistă
de parcă pe marginea durerii s-ar fi putut
scrie vreodată poezie...

Copac

de Adriana Mibăiță (București)

Îmi înmuguresc brațele.
Dar frunzele ce-mi cresc pe umeri
nu-s ale mele, ci-s rodul
sâmburilor de lumină,
ce i-am strâns în palme
când am rătăcit
prin foșnetul frunzelor tale.

Pelerinul fără pelerină

de Dan Mitrut (Bacău)

numai păsările poartă
jurăminte de stele
în preajma lor
tâmpile zeului pândesc sferic
o urmă de păcat cu ardere albastră.
noi nu avem nici o putere în lumea asta
numai periheliul unui jurământ de cometă.

încercarea de a ști e o dresură de umbre
plutesc pe o stâncă de gheață carbonică
căutând un fus orar
pentru două trei gânduri fără somn.

mă rotesc mereu
ca să fiu
glasul mi-ar lumina până și tinda
de ar răsări mai devreme
Pleiadele.

adorm de atâta povară
afundat în spațiu până la genunchi
îngerul meu și-a cioplit un telescop
dintr-un trunchi de salcie.
într-o zi, fără scăpare, va trebui să spună
de ce se ascunde marginea cosmosului.

până atunci nu-mi rămâne decât
să îmbrac o piele de Ursă.
joc dincolo de timp în jurul unei nove
ce doinește din fluier.

Întomnaticul

de Dan Mitrut (Bacău)

...să mângâi o pasăre,
ca și cum ai face schimb de pene

ea, pentru vama din marginea dealului la apus,
tu, pentru încă o pereche de aripi de lemn,
strunjite după forma cerului

pâine aburind pe frunză de hrean, cuptorul deschis
pentru trecătorii posibili

să întreb o pasăre în ce grai îi e sortit zborul
să-i guști smerit din ochiul picurând subțire
mustul înăsprit de-o veșnicie

o anume moarte
întru chip și asemănare
cu soarele

Icoană

de Diana Mitrut (Bacău)

miroase a viață lacrima cerului
prelinsă pe obrazul renașterii noastre
șterge urma răspunsului greu
la ultima întrebare

sunt coaptă!
șoptește pâinea din vatra liniștii

Din întâmplare

de Andu Moldovan (București)

îmi spui
raiul e departe, e foarte departe
la el ajungem doar cu căruța
dar căruța are oiștea strâmbă
și roțile strâmbe

îmi spui
iadul e și el foarte departe
să mergem la el cu căruța
asta veche
dar caii nu vor să meargă în iad

vizitiul râde de mine caii
se uită la mine parcă râd și ei
din pădure iese o căprioară
mi-ntinde botul să o sărut
vizitiul oprește caii și îmi spune
acum te pot duce-n iad
sau poate în rai dacă vrei

las vizitiul să rădă de mine în barbă
sărut căprioara pe buzele moi
miroase a pământ a iarbă
și-a bureți crescuți după ploaie

noi

Nouă zeci

de Andu Moldovan (București)

stai lângă mine și numără iubita mea
de la-nceputul lumii pân-la nouă
cercul în jurul nostru s-a închis
iar mâine chiar are să plouă

depărtarea ne-o vor măsura
doar picăturile uvedenrode
cerneala s-a uscat

rece

pe hârtia încă vie

stai lângă mine
am să număr pân-la zece

tu scrie!

Călcăm pe iarba de sărut nebună

de Adrian Munteanu (Braşov)

Călcăm pe iarba de sărut nebună.
Sclipea zăpada-n suflete, uşoară.
Ploua tihnit şi grav în câte-o vară,
Cânta un greier tainic pe o strună.

Mă scuturam de frunza ce-o să moară.
Se pregătea lumina să apună.
Un soare crud ardea pe câte-o dună
Şi-n trup uitarea începea să doară.

Din struguri mustul se scurgea pe dale
Şi floarea-n gâsă născocia poveşti.
Scâncea o ciută în păduri de jale,

Tânjea mirarea stinsă în fereşti,
Dansau pe jarul clipelor vestale,
Dar tu, iubito-n toate nu mai eşti.

Captiv în templul cuvântului*de Lucian Mușet (Bacău)*

de multe ori cad prins
în carapacea câte unui cuvânt
și îl repet epuizându-l
până își pierde și ultimul sens
rămâne doar o neutră
repetare de litere împreunate
apoi las vremurile
să-și alcătuiască albia
curgerilor firești
în care sălășluiesc
simbolurile
poduri peste ape tulburi
rotite hulpav
sub negrul păsărilor
în cădere

Și a fost seară...*de Lucian Mușet (Bacău)*

nu-mi amintesc exact ziua în care am aruncat scrisorile
probabil era într-o sâmbătă
păstrez doar plicurile pentru vecinul filatelist
în fond cu toții colecționăm câte ceva
unii suflete alții amintiri
am întâlnit un tânăr care strângea prosoape de pe prapurii
tuturor înmormântărilor la care a participat
spunea că îi trebuie cel puțin 24
pentru vămile văzduhului
înainte de a încerca să-i explic inutilitatea demersului
am realizat că nu merită să strici credința omului
în puterea mântuitoare a colecției

de atunci mă gândesc întruna
la insectarul pe care a trebuit
să-l donez școlii

Elegie

de Liviu Nanu (Roşiorii de Vede)

Sunt lucruri
prea serioase cum ar fi naştereamoartea
de care nu ne putem apropia tropăind
în ciuda îndemnurilor de bun simţ
ni se repetă mereu
datoria sfântă de a fi fericiţi
datoria
de a mângâia pietrele care ne lovesc de parcă
toată bunătatea lumii
ar sta închisă în ele,
sub netedul lor înveliş...

Întâlnesc tot mai des fiinţe cu stomac în loc de privire
răspândite de-a lungul zilelor albe-negre-albe
dar acestea sunt personaje
care nu merită nici o descriere şi viceversa.

Iar eu nu am talentul sau răbdarea
de a-mi croşeta singur paradisul de deasupra.

Păpuşarul cu o mie de degete

de Liviu Nanu (Roşiorii de Vede)

sunt asemenea moliei care zboară
în jurul becului
sperând să trăiască mai mult
decât filamentul

aş mai avea răbdare să
aştept un timp (nu prea mult)
până ce zgura din mine se va preschimba
în cristal
sub presiunea unor împrejurări
prinse ca agrafele în păr

acum trăiesc într-un univers nedefinit
căutând prin butaforii
degetul o-mie-unu al păpușarului
la limita dintre adevăruri

uneori îmi cresc aripi
alteori îmi dezvolt branhii
doar așa pot aluneca de o parte
și de alta
a vieții

Dragă dragă dragă dragă

de Victor Neaga (Chișinău)

mamă de isus întristată alături de umbra mea
cu sireturi mov și portocală mecanică
un peisaj sfânt îmi distruge mereu o parte din fericire
glezna mea de carton vechi înoată disperată
cuvântul dacă este vorbit frumos atunci
și numai atunci
substanța carnoasă devine microscopică
un soi de ludic fluid și plămân contractat ca un mușchi
de melc

vor să existe ploi triste șubrede feroce agresive
într-o căldare de plastic ieftin rătăcește și
tăcerea asta cu pielea ei nepieptănată de parcă
pielea ar fi un fel de păr sau blană
cu temperament suspendat

imediat un déjà vu se pregătește să creadă
în divinități incontestabile și pornosianiste
un déjà vu mascul cu trup de android
și suflet psihofil ce tremură ca o gelatină

ludicul și tăcerea fac schimb de poze la mine în palmă
dragă dragă dragă dragă...
stropii de fericire cu adevărat există
crede-mă
am să-ți cumpăr când mă întorc acasă

Pe cont propriu

de Tudor Negoescu (Craiova)

Moartea era o scrisoare pierdută,
o scrisoare cu adrisantul
necunoscut. Eu eram adrisantul.
Eu, cel ascuns în noaptea cuvintelor pure,
nerostite încă.
Asemenea unei cârțițeperate,
ocupasem abuziv, fără forme legale,
un întreg palier de-ntuneric;
harnic miner, mă lăfăiam singur
pe orizontul săpat în trupul pofcios
al himerei; vegetam; mă visam iar
tânăr și ferice. Te visam.

Cum îngerii se ascund în lumină,
eu mă ascunsesem în jilavul culcuș
al ratării.

Îmbrăcat în cartoane, în ambalaje,
hăituit de portărei, ca un vânat de lux,
mă împrietenisem cu moartea,
singura instituție care-mi promisese
o protecție reală.

Mă simțeam, după atâția ani, liber!
Mă-nghesuiam de-acum,
începusem să prind curaj,
să-mi dau coate cu devoratorii de aurolac,
cu devoratorii de publicitate,

cu trepădușii, cu îngerii triști, trași
pe linie moartă.
Visam că mă uitaseră toți portăreii primăriei,
propovăduitorii Luminii, cei care voiau
să mă salveze cu sila,
îngerii cei buni și păzitori.

Când viața se va scurge din fragilul
trup al acestei iluzii,
voi începe și eu, în sfârșit,
să trăiesc pe cont propriu.
Sau să mor.

Mirare

de Camelia Petre (București)

Poate că cineva îmi simulează tăcerea;
așa se face că, uneori,
mă simt atât de strâns înfășurată lăuntric

în jurul trunchiului meu, fiecare mișcare a nisipului
se vede, la celălalt capăt,
trasă prin mai multe ochiuri de amintiri;

de câte ori mă cufund în palme
gândurile îmi torc pierdute prin toate măștile
așa cum toarce Maya din toate încheieturile;

Uneori evadez într-o realitate
care se deșiră, cu tot cu epiderma, din existența
celui care îmi simulează tăcerea
într-un gest neînțeles
pe care îl face numai în cădere
altfel,
cum aș putea deosebi amprenta fiecărui ceas în parte?

Aură de poet

de Camelia Petre (București)

Poeții nu ar trebui să fie vreodată atinși
de pleoapa tremurândă a celor care îi citesc
Întrebați-i ce gândesc
Ei se vor opri pentru o clipă din munca lor
își vor lăsa creioanele să cadă printre rânduri
și vor închide ochii
fără un răspuns

Poeții nu ar trebui să fie vreodată auziți
Degetele lor au miros de hârtie coaptă
deasupra lor se încrucișează cuvintele
în șoaptă

Uneori se mai întâmplă să treacă un poet pe lângă noi
Știm asta după schimbările care au loc în atmosferă
în faldurile de roșu ale apusului
după sărutul jucăuș al porumbeilor
ori foșnetul nedeslușit din plopi

Poeții nu ar trebui să poarte vreodată un nume
Ei au chipurile acoperite de frunze
de flori
de nămeți
pentru a nu putea fi vreodată atinși
ascultați
întrebați

Energii latente

de Monica Mihaela Pop (Tg. Mureș)

sinergic
mă trece timpul pe sub pielea dimineților
în palmele mele se crapă de dor anotimpurile

și-mi frământă descântă rețeaua de semne
de pași

imposibila moarte îmi coboară lichid peste trupul obrazilor
perpendicular îi simt arsura în piept
simulez o aripă întinsă poate îmi răsare din inimă
zborul

doar tu lasă-mă pradă întâmplărilor până când
până unde merge tăcerea uitarea
de tine nu aud nu văd nu știu
nu mai caut nimic doar aștept echinoxul
cuvintelor mamă

De dragoste

de Vasile Rotaru (Vaslui)

iubirea ta ca o avere din vânzarea de cai
dacă o socotesc îți este mai prejos
plouă și mă înfășor în reclame plouă
de aici și până la exilatul orizont

părul tău are farmecul natural al amintirii
buzele rujate dimineața în baie se strivesc albastru
și se asumă mereu
pe aceeași spinare
pe aceeași față apa ce
nu-ți mai poate spăla victoria din ochi
cocorii prin ceruri se întorc se întorc
mereu din aprilie spre marte
și cară în ciocuri și gheare
esenini de butaforie
luna mai așteaptă detunată ca un tub de cartuș gol
voi spinteca undeva spațiul cu unghiile tale

plouă și mă înfășor în reclame plouă
de aici și până la exilatul orizont
secunda asta e o gheară de silex
scânteiază ca iubirea ta scrâșnind pe șinele de cale ferată
vagoanele își pierd echilibrul greoi
ca memoria sinucigașilor
și se prăbușesc la capătul de pod plin cu haruri
o câtă înduioșare îmi aduce puterea obositoare a vieții
numai când îți lași uitarea peste mine
e mai puțin de o secundă în toată viața mea

plouă și mă înfășor în reclame plouă
de aici și până la exilatul orizont

nu se văd bănci în parcuri
doar patinoare uriașe unde galbeni pterodactili
lovesc cu ciocul în propriile imagini
trec pe lângă case și arunc monede
șfichiuitoare
pentru că eu însumi nu sunt decât
un cuvânt modulată
pe șuieratul locomotivei

Soldat în pântecul ei

de Florian Silișteanu (Pitești)

LinA se crede cireș.

Mașinile grele cele cu număr bulgăresc așteaptă încă la poarta fabricii să încarce ultimul poem. LinA e încă femeie. Atât de tânără încât muncitorii din schimbul trei șușotesc în pauza de masă despre misterul ce învăluie zvonurile ce se ascund sub fusta ei de făptură în curând licențiată în jurnalism.

- Hai să mă lași să învăț despre somnul soldatului prins în inima de fier a acestei întâmplări - i-am spus eu puțin tulburat de zgomotul infernal al camioanelor ce trec pe sub fereastra mea spre Galați.

Sigur că nunțile se țin lanț și că pe piața confecțiilor prețul pentru un costum de mire a crescut izbitor dar eu nu mă las cu una cu două și lipesc pe stâlpii de înaltă tensiune mici bilețele cu... Caut gazdă trupul meu a plecat militar. Nu, nu sunt răit poate doar puțin obosit de atâta liniște.

Cred că pe undeva prin insula AnLiA copacii cresc uneori cu frunzele în pământ. Cum altfel s-ar putea explica știrile proaste de la radio și televiziune cum că fabrica de tablă de la Galați se topește de dragul tău în șir indian.

Uneori mi-e teamă.

Aud că prin lume fiecărui soldat i se dă ultima permisie. Totul curge. Numai în pântecul acestei femei absența a plămădit muțenia ultimei secunde. Sub timp crește un cireș.

Mă tem cumplit să nu mor.

În cimitirul eroilor din pântecul tău peste tot scrie doar mormântul soldatului necunoscut.

Mi-e teamă!

Linie

de Florian Silișteanu (Pitești)

Cred că primăvara aceasta e despărțită corect

Pe urmă poate foarte târziu caii or să dea din copite toată înflorirea de dimineață

Abia spre prânz anotimpurile se prefac în linie dreaptă cu celelalte planete

De aceea bine ar fi să potrivim ceasul

O oră în plus nu contează

A cui e vremea?

Memoria cristalului de cuarț

de Adriana-Marilena Simionescu (București)

Rostogolesc în gânduri amintiri
cristal de cuarț în fumul de țigară
cu sălcii verzi ce numai pentru noi
electrizau trotuare-n primăvară
mirări de apendice-n litosferă
cu vântul ce ne-mprumuta în plete
culoare din culoarea lui pe inelar
când te-ntrebam ce faci Poete
ce ai mai scris de ieri și până azi
și ce vei face-n anotimpul care vine
iar tu răsând cu flori de colț și tuș
îmi răspundeai că ți-a fost dor de mine
că nu există-n galaxie anotimpuri
doar asimptotic starea dintre noi
așa cum timpul nu există-n timp
și-n viața noastră totdeauna va fi joi
când ne-ntâlnim să înflorim cuvinte
ce-n trombă se preling din cer livezi
torențial în liturghii pe epiderme
cântând cu sturzi și mierle la amiezi
caiși și meri și corcoduși și vișini
plutind de-atunci mereu fosforescent
atemporal cămașa cu carouri indigo
ce mă ținea în brațe când erai student
făcându-mi cuib din iarbă și silabe
asimetrii centrosomatice pe geana ta
străfulgerând la nesfârșit cu roz retina
când ochiul tău în curcubeu mă arcuia
și fluturi parcă mor în mine ceruri
zbor alb din amintirea altcuiva
în gând când te întreb din vis Poete
ce zi și ce culori mai sunt în viața ta
căci din poveri de dor pe la răspântii
noi ne-am pierdut de-atât amar de vreme
ce stare diluezi diamantin din stare
și de mai scrii cuiva poeme...

Pe vremea când mâinile noastre înfloreau păsări*de Adriana-Marilena Simionescu (București)*

doi și cu doi făceau cinci
doar biserica din parcul Moxa era întotdeauna tăcută
tu sprijineai gardul cu proptele din vise dezgolind
precaut în mișcări o portocală să n-o rănești cumva
indecent cu aripa de vânt a norilor o adunai în palmă
feliu simfonice de semilună andante pentru mine
și îngeri zemoși ne curgeau pe degete cu miezul culorilor
mirosindu-ne în suflet se făcea din ce în ce mai cald
noi ne închinam creduli celui din coajă misterios oranj
îl așteptam pe Godot convingși fiind că nu ne vom despărți
apoi cu ochii tăi albaștri strângeam flori de nu mă uita
în coșul pieptului iadeș de sticlă înmugurind cer cu vârful
magnoliilor timpul încremenea pentru încă un secol de iubire
pierzându-și cadența măsurii căci în fond și la urma urmei
cine putea hotărî că o zi are douăzeci și patru de ore
o oră șazeci de minute și un minut șazeci de secunde
atâta vreme cât doi și cu doi nu făceau niciodată patru
iar biserica din parcul Moxa rămânea pe mai departe închisă
petală de somn în obloane pios învelind secrete din lemn
până când ceasul din turnul de fildeș cu limbi înflorite
cobora păsări ding-dang de aprilie în clopotele absurdului
despre cât de naivi puteam fi

A neputință*de Dana Stănescu (Rm. Vâlcea)*

stau așa cu cartea ta în brațe
mâinile căzute a neputință
ochii deschiși a neputință
cum mai putem să scriem când tu ne-ai născut pe toți
ai pus îngerii în pietre
ai născut pasărea albă cuvântătoare cu aripi atât de mari
atât de albe
stau uite așa și citesc

și știu că nu mai pot scrie
ai bătut tu în cuie cuvintele
limba asta poezească ai prins-o în cuie
ai întins-o către toate cele patru zări
și noi mergem pe ea călcăm o bătătorim bine
mergem pe trupul tău întins și el înspre cele patru puncte cardinale
ne întinzi când un măr
când un câine
ne inviți în corturi
la naiba, Nichita,
am nevoie de un cuțit ascuțit bine să îmi cretez conturul
și să pic
să bubui cu mine de pământ
să nu mă mai doară dragostea de tine
și să mă rostogolească vântul departe
departe
departe

Pescarul cu degetele de argint

de Aleksandar Stoicovici (Moldova Nouă, Caraș-Severin)

Din ce în ce mai muritor
pescarul cu degetele de argint
respiră culorile aproape șterse dinăuntru salcânilor
ce-și poartă curcubeiele în mugurii nostalgici;
ce păcat - genunchii pământului se risipesc indiferenți
în umbra lui.

Râurile ce-i șerpuiesc pe sub piele
ca niște vene
și-au uitat peștii desfrunziți în nu-știu-ce mare
vegetală.

Pescarul cu degetele de argint
îmi știe depărtările, îmi ghicește zborurile,
se apropie de mine și-mi spune cu o oarecare disperare:
„băi Aleks, ia scrie-mi niște degete de argint

să-ți mimez aripile peștilor din lemn de santal,
sentimentele și incertitudinile mele”.

Îl privesc în ochi
și încep să-i scriu degetele de argint
sperând că-mi va mima mările între brațe,
bătaia inimii și ecoul ei de sticlă;
regret - de atunci îmi foșnesc peștii în cuvinte
mereu.

Ia

de Dana Ștefan (Oradea)

primăvara e un anotimp amestecat în oală de lut,
femeile înălțimilor aspre
învârt în ea zeturile florilor de câmp,
să se unduiască pășind apoi scăldate din ele,
ca din pasul izvorului,
femeile-izvoare sunt femei stăpâne pe imperiul pietrelor,
au miezuri roz,
au cireșe pietroase, prinse două câte două, la urechi,
pentru ca să le sune aromele roșu, ierburi de vrajă,

primăvara e un câmp de lalele galbene și roșii, mărginit cu ajur,
stele și păsări povestesc despre ea ațipind printre dealuri și văi
în cuiburi,
unde țesute din risipite albastre izvoare,
broderii se țin dintr-un ac vrăjit în doi sâmburi...

Alege din mine ce vrei

de Dana Ștefan (Oradea)

Călătoria ta imaginară. Ce pânze aş putea picta din materialitățile nealterate în
lumină ale nopților de var, stins între pereții celor șapte lumi ale
încăperilor, noi, pastă fină întocmai ca huma frecată cu apă pe piatră în

timp ce ne-am iubit, culoare albă cu care am spoit apoi ungherele spațiilor ce ne-au compus în timpul poveștilor noastre imaginare. Ce compoziții suprarealiste aş putea picta din nemaipomenitele labirinturi prin care s-au încolăcit spirale și încălcite, petele noastre picturale...

Creionul colorat. Nu mă îndemna să-ți spun, eu, cea cu priviri albastre-de aramă îmbibate în negrurile minerale ale privirii tale, așa cum nu pot nici eu, cea cu priviri de Voroneț să mă prefac, de fiecare dată mi se pare că mă recolorez din umbrele tale naturale în alte unghere, care nu pot fi rostite, în amintiri-imagini creionate intim, în colț misterios...

Peștoaca. Noaptea risipește unda, vibrează verdele în cer, umple Carul Mare cu alge albastre și amestecă prafurile lumii, cu gustul lor perlat. *Eu înot în amarul lui...*

Feliile voastre din mine. Stau în șezlong, legănat, în casa mea pătrată, cu picioarele dezgolite din vară, sprijinite de perete zgrunțuros ca orezul. Beau sirop de mure și noaptea mă lasă să gândesc... Și gândesc și gândesc pe tăcute, și mor de dorul vostru, voi, feliile mele ce stați acum atât de nedrept de departe prin firele de paie aurite ale Carului Mare, încât amintirile mi se sparg în ploi de artificii ce-mi luminează gândul transformându-l într-un șirag de perle. Inelul meu cu șapte ferestre mă transformă în obiect prețios...

Amestecare

de Marius Marian Șolea (București)

Într-o seară ca asta, e posibil ca simțurile noastre să aibă
o amestecare
în care
și mai necunoscută să alerge lumea, pentru moarte,
în noi.

întinzi mâna să prinzi ceva ce tu crezi că este viața
și, la capătul mâinii, ar putea să fie orice,
un obiect sau un om,

pentru că tu niciodată nu te-ai uitat mai sus.
 nevoia de prieteni este confortul de a fi înțeleș,
 pământul care te ține aproape.
 prietenii trec cu vederea, există pentru a fi indulgenți,
 pentru a te lăsa, și pe mai departe, stăpân pe ceea ce crezi.
 ne învățăm așa, unii cu alții,
 și ne iubim pentru a ne continua
 obișnuința.

eu v-aș lăsa emoțiile mele
 dacă aș fi sigur că le-ați putea supraviețui.
 într-o seară ca asta, timpul se răsuțește pe noi
 și ne stoarce de vise, privindu-ne unii pe alții în ochi.

Jocul

de Nicolae Constantin Tănăsescu (Ștefănești, Argeș)

timid îmi piteai săruturi în pumnii tăi mici
 mă puneai să ghicesc stânga dreapta iar eu îl alegeam mereu pe cel vinovat
 apoi neașteptat vroiai să fii purtată la ureche
 și nici nu simțeam cum fug cu tine răscolind toate frunzele pământului
 ca într-un joc de-a viața și de-a moartea se isca un vârtej până la cer
 apoi ne-nveleam în două morminte vii de frunze moarte
 chicoteam acolo-n întuneric și ne muștram când ne mișcam
 să nu cumva să ne descopere străinul
 uriașul cu mulți ochi și degete lungi scruta zările și nu știa că noi
 ne-ascundem

chiar la picioarele lui bolnave

și într-o zi inevitabilul s-a produs
 acum stăm departe unul de celălalt cam două vieți
 și ce pedeapsă mai mare puteam suporta decât că el ne-a însemnat
 cu o mie de urme adânci pe ochi pe frunte pe obraji pe păr pe unghii
 pe suflet

Ikebană în piatră

de Thais Teodorescu (Timișoara)

astăzi am intrat într-o piatră căptușită cu livezi de măslini
nelumea spărgea nuci în palmele umede
origami de nisip cred că erau

măi femeie!
poți să mori aici dacă vrei
pe neașteptate
dansând a liniște când n-ai ce face
licurici îți vor mânca din ochi pe înserate
trăiește-ți bărbații până la jumătate
pune rochia pe tine ca un dulce blestem
și nu uita ninsorile vin pe cale de dispariție
frustrările nu se mai poartă
diminețile pot fi necunoscute
ca utopia fecioarelor mute
în pieptul lor
greierii îmbălsămează oranj după-amieze de veri
poți fi ascunzișul iubirilor îmbrăcate în nuduri
la miezul nopții se face balet
tălpile dezgroapă o teribilă simfonie abandonată de zei
parcă miroase a uleiuri de van gogh
iar bărbații au tagoriene gânduri

nu era nimeni acolo
sufletul meu vindea flori de câmp pe doi bani
ca o țigancă la marginea drumului

12 : 01

de Dan Tristian (Tg. Jiu)

așa știa să iubească
nu erau ochii ei
ape tulburi se jucau cu nesaț de-a prinsul
ca o vătuie scăpată din țarc

din vârtej în vârtej câte o cicatrice își făcea loc
să zâmbească
în dimineți de neastâmpăr
pentru mine se machia doar lumina
impersonală tăcută calculată adeseori
dar cine să mai știe câtă suferință poate ascunde un piept
de femeie

caii tropotind a rost înghițeau potecile
umpleau arcurile de cerc cu umbre
îndesat sternul se curba interior neoprit
făcând sentimentul de os delicat părea doar zidul
dintre viață și ce-o mai fi

de dor fotografiai ferestre
cioturi de lemn ca niște brațe niciodată întinse
păsări pietrificate îngeri livizi din ideile vreunui zeu confuz
iele lascive în diorame de câlți
artere înnodate la capăt de sânge nenăscută femeie!
despletind în ce ar fi fost toate fibrele
căpătâiului meu

n-am mai avut timp
despre moarte nu ne făcusem păreri publice
muți plecam care-ncotro lăsându-ne
obiect

Povestiri de la Șipot

de Victor Turburea (București)

vedeți domnule doctor
cerul îngerilor este în vârful degetului meu arătător
aici își fac ei înviorarea de dimineață
și un și doi și trei și patru
da domnule yes sir
și re mi mi și fa sol sol și la si si
o schimbare la față spre dreapta

o schimbare la față spre stânga
și pas de deux
pe loc și stai
scuturați aripile
apoi vin în zbor planat spre podul palmei mele

a nu doctore nu mă întind pe canapea
rămân în picioare
încă mai pot să iau urma libelulei peste trestie
ori să miros prefacerea unei mantis religioasă într-un psalm
aazi ieri acând ace ada aba așa auzi
de fapt eu nu sunt bolnav
sunt doar rămasul de mine între alunecare și zbor

a avea o vale a îngerilor numai a ta
nu e deloc ușor
trebuie să stai mereu cu mâna întinsă ca la pomană
uite așa aazi ieri acând ace ada aba
hai domnule hai cu degetele îndoite doar o octavă
e ca și cum ai duce la buze cu palma făcută căuș
surâsul copiilor tăi

știi domnule doctor
ce dor mi se face să-mi mângâi și eu femeia?!
aazi ieri acând ace ada aba așa
vedeți însă mie îmi place să port femeia pe partea stângă
cum să-ți mângâi femeia cu mâna făcută căuș
o simplă rotire a articulației
și gata alunecarea
te trezești cu un înger în mânecă

noaptea trecută l-am visat pe Mice
cobora printre dafini
cu berbecu-n spinare
hai Mice spuneam hai
nu poți să scoți îngerii din mânecă
uite așa aazi ieri acând ace ada aba
precum așii de treflă
îngerii au trecătorile lor

nu despre calea vieții vorbesc
nu despre calea uitării
acestea sunt dintr-o altă poveste
îți mai amintești difuzorul agățat în perete?
bună seara copii
aazi aieri acând ace ada aba așa auzi
noapte bună copii!

Veri sălăjene

de Adina Ungur (Cluj-Napoca)

Ieri coboram de pe șira dealului,
șoseaua ne taie lanul la margine de sat,
povesteam cu cerul deasupra,
se-nnora,
și parcă nu mai ajungeam la șosea.
E seara de duminică sălăjeană cu pădurea în spate
și drumul pietruit de țară,
căruța lui Petrea plină cu porumb
ne scutura, cântam c-așa-mi vine câteodată,
și din pietre săreau așchii de ploaie.
unde mereți, amu?
în jos, strigam, s-a opri,
că mâini-poimâini culegem hiribe
din păduri, s-avem bani de oraș,
și câinii se țineau după noi
ne lătrau flămânzi, lățoși.
Dii, murgule, fată, nu l-i călări odată?
Ba da bade, da' mă tem.
Din câmpuri spicele se unduiesc galbene,
cum știi,
rup o floare de soare și mi-o prind la ureche.
Sar din căruța Petrii,
cu rochia plouată pe trup.
Ce-mi dai fată, că te-am adus?
Fugi, moșule, că-ți pieri vremea.
Ciao strigă moșul, să pară mai tânăr,

oi veni după palincă...
Ciao și mulțam, îi strigam din șosea.

Acum luntrea, bună sara, mă treceți? zic femeii,
bună fato, hai, meri la oraș?
vezi că ți-a trece rapidu' că-i sara tare,
treacă, eu tot la gară mă mân.
Și bine zicea, că trecu.
Mândre-s Doamne serile sălăjene,
cu pădurile de brazii, cu verdele copt de august
și oamenii gospodari pe câmpuri,
a mea-i grădina, florile și iarba,
casa și drumul de seară,
umbra nucului bătrân și cartea.
Și bine-i Doamne când mă-ntunec cu cineva
pe fânul proaspăt de sub pruni!
Asară era luna subțire,
era senin și tu sorbeai ciorba de vacă,
ca la noi, numa' că nu-ți cânta ploaia
în ferestre, spicele pe masă,
și palinca-n păhăruț.
Mai știi tu verde ca la noi?

Azi stau la oraș,
doi pictori mi-au bătut la geam
să-mi vândă un tablou cu peisaj,
apus, doresc, apus le-am cerut,
nu-i mare lucru,
da' vezi tu, nici unul nu seamănă cu mingea pe care
ți-aș arunca-o, de-a lungul unei zile,
dinspre mine, spre ocean,
s-o prinzi tu, așa falnică și purpurie
cum numa-n peisajele vii
de vară sălăjeană
ai să mai vezi.
De-acasă.

Nimic nou*de Silvia Van (București)*

inevitabil
ziua dintâi își trăgea cămașa pe dos
își punea ghetele invers și călca peste vârfulile copacilor
ca și când s-ar fi luptat din greu cu rădăcinile lor bete
crescute în sus până la cerul întors ca un sân
pornite să-și ia singure
porția de licoare
inevitabil
următoarea mă sfâșia în două disperări inegale
una și-o strecura sub picioare ca pe o amprentă de tigru
dungându-și coapsele până când respirația îi devenea ascuțită
pe cealaltă o azvârlea fluturând-o peste umerii dezveliți
promițându-și un ochi de păun
decupat în aripă

inevitabil
ziua a treia punea lucrurile la punct
îmi culegea dintre ierburi fâșiile de sentimente pierdute
cobora toate scările cu mine în brațe, cusută în zig-zag
mă culca binevoitoare pe-un prag, închidea o fereastră
nu te mai gândi la moarte, îmi șoptea, oricum va fi
ultimul lucru pe care-l vei face

Pianissimo spre inimă*de Nichita Victoria (Slatina)*

nu citesc ziarele
în nopțile de insomnie plec
smulg îndoiala din mine
și-mi amintesc
de noi
conștiința de concubină
trece în planul unui vechi sertar
miroase a mentă și a nufăr

învârt pe degete nenumăratele transfuzii mintale
rămân buimăcită fără să am curajul să spun da sau nu
silabisesc numele tău
te aud cum suspini și-mi devastezi gândurile
greu
greu
să adun doi cu doi să fiu atentă la unghiile tale

e vremea să-mi răsfire pletele acum când
merele pârguiesc a doua oară
minune
cu trei anotimpuri

zigzag de întâlnire sub un tavan
colan de aur în jurul a două mâini pline de spaimă

seminar de relații intime
în care tu nu ești amestecat cu sexul
încet
cu precauții să nu se prăbușească tavanul
pătrundem unul în altul
împinși de pasiune
purtând în brațe abați stareți ai unui singur destin
și da da
să domesticești dragostea înseamnă să ucizi

flămândă
urc volbură în sânge de bărbat
ore întregi desenez dumnezei
în colțurile pereților

Întâmplări cu imagini

de Nichita Victoria (Slatina)

întotdeauna mi-au plăcut poveștile imposibile
fără bagaje
comunicând de la o dragoste la alta

mestecând suprafețe cu gust de sărut
a fost bine n-a fost a fost
e prea târziu să mai fac și altceva
o să mă pierd într-o domesticitate crescândă
în funcție de zâmbetul din palmă

de-acum trebuie să respectăm regula jocului
de o parte
iubirea declarată
de cealaltă
bulevarde noi pentru amante

închid ochii și-mi imaginez dialoguri secrete
cu mirese care plâng în noaptea nunții
gesticulez incoerent
pun mâinile la gură și tac
tu
să nu mă vinzi
am soarta unui plop
condamnat să crească într-o singură direcție

nedumerită
rămân în așteptarea ta

tu vii la ora cinei cu ploile gata răscolite
apoi
plecăm în direcții opuse
diferite aiurea
ca doi străini
fiecare cu lumea lui
cu mizilicul lui de viață

iubirea
iubirea și fericirea
rimează doar în colivie

nu mă mai privi

Cronica muzicii-n alb

de Ina Voivozeanu (București)

încă mai plouă și se aude cel ce doinește sosirea dimineților de magnolie
albă
trubadurul căutător al parolei sufletului în nopțile cu zâmbet prin somn

cu primul gând îngenunchează printre oameni în haine de inorog
simte în stropii de lumină ai dimineții poezia spânzurată de stele
și la un pas înaintea furtunii îți spune povești cu ochi înstelați

sincronizând privighetorile ce nuntesc în angelic desfrâu
refuzând întoarcerea nopții în Carul Mare
desenează umbre îmbrăcate în lună roșie și pofta vântului prin seraiuri

fură sângele curs în pletele ude din adâncul pădurii și cerului
vine pe drumul de noapte să acopere partea noastră de suflet bătută de ploii
cu iarba înflorită în umbra pământului și odihna visătoare a ochiului adânc

pământul vorbește în somn viscolind cu petale de cireș până la delirul
cailor

fără milă din adâncuri se aruncă pe flori cu neliniștea pietrelor din râuri
pe ochi culorile au febră și curg gânditoare spre începutul lumii

dar cei care au norocul să deschidă fereastra știu că
încă mai plouă și se aude cel ce doinește sosirea dimineților de magnolie
albă

Destăinuire

de Mihai Zabet (București)

sunt unele lucruri
despre care nu ți-aș putea niciodată vorbi
s-ar putea undeva-cândva să ne întâlnim
într-un alt timp și altă dimensiune
poate la costinești lângă ceasul care nu merge
și atunci o să pot să mă destăinui ție
despre cum ar fi fost dacă ne întâlneam atunci

între noi au rămas acum doar limite
rezolvabile poate doar cu regula lui l'hospital
pe care din teamă și convenții medievale
nici unul nu reușește să le calce
și sigur acum după ce am vizionat
împreună și separat filmul ghost
spiritele noastre stau împietrite la pândă
mult mai rezervate și resemnate
și mult mai hotărâte ca noi

dincolo e sfârșitul eternității
care ne-așteaptă și nu vrea să ne separe
o infinitate care n-o să ne-aducă o ridicare din morți
poate cel mult o întâlnire cu cei dragi nouă

în partea pământescă a dimensiunii cosmice
viața noastră sleită de atâta amar și chin
care altădată era un vis frumos
și care acum n-ar mai putea folosi
la îndeplinirea dorințelor

Suntem prea serioși

de Mihai Zabet (București)

nu mai știam demult cine sunt
nici spre ce zonă a lumii mă-ndreptam
calea ducea în cinci direcții diferite
pe gâtul meu veșnicia se năruia
vedeam frica
spaima
o vedeam lărgindu-se hidos
devenind un peisaj grotesc
pictat cu nuanțele groazei
disperare tulbure
stăteam în ea și priveam

aerul se-ntuneca în sepia
poză veche
ipoteze bizare-mi veneau în minte
cădeam în letargie
nu mai visam munți de tresăriri
sculpturi în adrenalină
ce-nchipuiau siluiri cumplite
sfârtecări și rezecții
zdrobiri

pe mine mă așteaptă așadar timpuri încâlcite
trec bine de treizeci de ani omul se blindează
femeile fug de primejdie umblă cu nătărăi bătrâni
bărbații nu mai vor să iubească
ne bântuie imagini nedeslușite încă
contopite-n alunecarea lor
este ceasul care ne îndeamnă la rătăcire
înseamnă neliniște până departe

fiecare se-nchide-n carapace
nu mai vor să fie caraghioși
sau nefericiți
regretă amarnic vârsta
la care dragostea rănea

suntem prea serioși

Să alb, să negru

de Carmen Anghelina (Iași)

și dinspre mine astăzi nu
prin da
spre mâine poate tu
sau poate noi altfel la fel
mai răi de buni
mai buni nebuni
vom sta în mers spre nicăieri

lumini și umbre în defel
să strige mut
cu strigăt șoaptă și durut
lumina neagră să ne soarbă
să ne întoarcă-n văz și oarbă
ea numai ea
între un ieri și mâine punte
să fie nefiind putea
dormind treziri în somn de veghe
departe de alătura
cu morții vii ce stau priveghe
să nu ne nu
să nu ne da

Încă mai aștept

de Carmen Anghelina (Iași)

nu am putut ajunge-acolo
era puțin prea departe
nu prea mult doar
cât să nu te pot atinge
mi-ai zis sari dracului nu te plânge

îmi ascusesem în coloana vertebrală
cinci zile paralele
de-aici până aici
de-aici până aici
de-aici
prima uimire
prima bucurie
prima iubire
prima tristețe
prima singurătate
mi-ai zis lasă-le dracului și sari
nu încă
aștept înțelepciunea

nu am putut ajunge-acolo
eu singură aici
eu singură

La pas, pe spinarea bătrânului profesor

de Șerban Axinte (Iași)

Subțiat, idolatrizat de anorexici,
figură geometrică fără nici un haz,
mestec bine doar colțurile hranei
și inventez mitologii în sufragerie.

Ce bine e, ce bine e, nimic nu mă apropie
intenționat de tine.
Vreau să înțelegi că viețile Lui/ Ei sunt variante, reproduceri
mai mult sau mai puțin reușite după viața mea.

ai vapori,
ai frângării din pânza cerceafurilor
în care noi toți am transpirat.
știi foarte bine, nu-i așa?

ne-am împerecheat fiecare cu cine nu trebuia
și acum pășim fără nici un chef pe spinarea bătrânului profesor.

Lecția mea despre cub

de Șerban Axinte (Iași)

Nu mă pot strecura printre cuburile grele
- aura roșiatică din jurul lor se strecoară -

Aceste cuburi cu vârful puțin rotunjite
se vor răspândi foarte repede prin oraș
dacă cineva
nu va reuși să le așeze la timp unele peste altele.

Ana-xx*de Daniel Bratu (Iași)*

*sunt eu, Vronski, am un cal în depou,
care dă din aripi la fix,
când te-aude călcând cu ecou,
oof, tuu, tuu
ana-icsics*

plimbările noastre-ncepeau
creșteam fire de iarbă ce-ți ridicau tălpile până la aproape
cu explicația că rădăcinile nu găseau altă sursă
verdele nu ceda milosteniei
pe care spațiul nostru era scris cu creta vital

deși se întâmpla să nu conteze pentru noi
frunzele ne impresionau doar ca fax-uri prolix
mă loveau, mă feream
mai mult de acele hârtiilor lucioase ca tâmpla
în zodia berbecului sau
în clătinare spre miei

și rămânea de cules
în urma coapselor tale polenul ce se-ntindea pe felia de vară
în locul scoarței de ulm ce ne-nlocuia în orele pare
nu reușeam să opresc risipirea umbrelor prin altă lume
din ultima clipă a mea de erou
când Edenul îți scria pe frunte numai ana-xx
iar cerul era doar o reclamație
ruptă în fâșii de un Dumnezeu postum

dacă florile creșteau la loc fără să vrea
erau pentru tine o turmă
pe care pașii-ți să-ncerce-a sui
pe care să scuture fluturii valea
prinși încă-n lese
ardeam ultimele cruci de pe buze până la cuie
având ca motivație doar eliminarea livezilor puține

și pentru că îți era necesar orice mugur de aer în metastază
atunci când mă auzeai cântând de pe o felie mușcată de pâine.

Ne-ajunge mâine, ca un tren...

de Daniel Bratu (Iași)

mâine...

așteptam un
semnal itineraric al căilor libere
ca o pată de contact
elipsoidă ireală a restricțiilor
atunci când roțile plecau la seceriș

eu strigam n-auzea decât foșnet:
*sunt aici nu mă vezi uite dinții
i-am înfipt în traverse când trec
trenuri grele cu zgomotul sec
peste rostul de aer al minții*

*sunt aici mor aici o amprentă
prinsă-n cruci de metal cu tirfon
ca pe-o gamă de țipăt a fon
scriu în poduri deriva latentă*

spunea mâine
și mâinile ei depășeau viteza maximă a percepției
telecomandă cu bariere mecanice noi
convoaie cu parcurhuri paralele
sau remorcări izolate
ale punctelor de secționare

trecea mâine și tăceam poate umbră:
*n-are sens n-are cum să răstoarne
alungirea de suflete sub
înșirarea aceasta de cub
trecând trenul pe macii de carne*

---

*un perete cu sânge de artă
numai câmpul rămâne cu noi
bariere din oase de ploii
colorând sub tăiș piatra spartă*

trecea mâine
șerpuire de linie viața
noastră categorie de B fără minus
cu plus doar la ruperea de sigilii
și praful de roată dințată care comută
dincolo de abscisă macazele

era mâine
sau poate trecuse peste rând
de-atâtea mărci de siguranță timpul
cu-atacarea în fals
ne murise tăcând

La grande finale

de Mircea Iosub (Iași)

mi-a ajuns până-n gât
viața a uitat să dea tonul
cum am stabilit în jurul gâtului
poartă mâini nevăzute
e noapte în poezia asta zise poetul
curios cum mereu uit să trag linie
îmi pare rău dar nu puteți rămâne peste noapte
la mine se respiră tot mai greu

moartea e un lucru ușor de obținut
în zilele noastre te pierzi fără
să te poți schimba în sfârșit
sunt mort după atâtea sinucideri

Copilul cu ochi senini

de Mircea Iosub (Iași)

mama mi-a aranjat din nou seninul pe față

acum mestec cerceii uitați în paradis
cu ei mă legănam de copacul vieții

nu mai completez nici o cerere pentru sinucidere
în mod repetat altul a fost cel sacrificat

am împrumutat morții prea multe amenințări
îmi trasez dungi pe creier pentru a închide ochii mai bine

Seară

de Adrian Jigăranu (Iași)

umbra își leapădă uneori voalul
și rămâne
așa -
goală, lumină monstruoasă, hâdă

theoria
și porumbeii își iau zborul
din coastele tale albe
țipând

apoi dispăre printre oameni
lăsând în urmă praful ochilor albaștri
și ciudatul sentiment
că nu mai există nimic

Whiti Maori*de Alina Manole (Iași)*

- poem maori -

1

he mea hanga na te atua i te timatanga te rangi me te whenua
la început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul

încet ne iubim precum valul în refluxul uimirii
trecem încă o zi disconnected from rotorua
dincolo de marginile pe care nu le-am avut niciodată
amnestic tălpile tale măsurate în număr de pași pe noapte
descompuse nervuri cu sângele curgând în fișicuri
până la magma transparentă acolo de unde încep
toate poemele in utero

2

numele meu nu e paikea durerile mele
nu țin de mână un Dumnezeu *atua*
norii mei nu acoperă insule nu decojesc de ploii toamne
nu știu kia ora bună seara mulțumesc bună ziua
ma te atua koe e tiaki Dumnezeu lor să te aibă în pază

3

a ka ki te *atua*, kia marama: na ka marama
Dumnezeu a zis: să fie lumină. și a fost lumină

până la el scările sunt rotunde
transparent pasul îmi alunecă spre un cer demodat
am dori să avem pereți spre care să ne putem întoarce nordul
și pietrele neștiutului templu
să-i atingem cu degetul nervurile inimii

4

a ka kite te atua i te marama, he pai: a ka wehea e te atua te marama i te
pouri
Dumnezeu a văzut că lumina era bună. și Dumnezeu a despărțit lumina de
întuneric

nu îți vorbesc despre cai astăzi se poartă la încheieturi brățara de ametist
și teoria conspirațiilor în dreapta merge un ceas oarecare după linia roz ei și
poartă cu sine diminețile mele mereu cu o oră în minus orizontul
mai aproape de stânga ai spune că ține sfoara pe care se înșiră
o samă de mărgele pictate din găinușa cu număr de aur

5

iubitul meu scrie poeme străveziilor zile la încheieturi poartă
cercul de chei pentru ușile noastre de inimă și
doar el știe cum să întindă sufletul peste sacul cu norii lui Dumnezeu
pentru ca ploile să fie margine alburie tristeții

astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață

17

iubitul meu coase luna de cer apele
cresc nenăscutului vis doar mâini pentru alte
și alte nespuse cuvinte

dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul
femeia punct avea dimensiunile egale cu noaptea

4

din uter pământul acelorași nuanțe se scurge michael și-acolo
se moare la termen pe deget se moare în țara unde nici mâini care seamănă
nici ochi nu există și nici craniu nu poartă o talpă de înger
pe sânul absinth umărul curge botezul numelui tău
veghe în femeia divină

iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute

doamne sfinte cum se târăște pe iarnă un apus în nuanțe magenta

Lumina-sora*de Mihaela Merchez (Iași)*

Lumina asta mi-e soră
are ochi repezi - șopârle sfoase
mâini iscoditoare
îmi piaptână o nedumerire
de dimineață e veselă
- e așa aproape în fiecare dimineață -
uneori e mirată
niciodată mirată și veselă
deodată
îmi zic
- și azi e fericită!
ea face merele să-mi cadă în poală
cu un deget îmi răscolește linia vieții
și odată mi-a sărutat semnul de pe inimă
ea îmi poartă brațările și cerceii
îi zornăie peste tot, ca un vraci experimentat
seara mi se vâă sub piele
și suntem iar
aceeași carne
același sânge - eu
neînceptă
neterminată
lumină.

Cuvântul din zori*de Mihaela Merchez (Iași)*

Noaptea și-a holbat ochiul de tablă.
Despletitele, împietritele străzi
Se arată
Cuvintele rămase de ieri
Neauzite vreodată.

Iată,
Clopotul Mitropoliei trimite
Zorile noi, fertile, grăbite,
Zbateră albă suie-n lumină.
În mine răspund cu putere
Sistolele fiilor mei
Toate –
Nenumărate,
Roabe Cuvântului
Necuprins, Nesfârșit
și mereu abia
Răsărit.

Drumul spre Lhasa

de Vladimir Negru (Iași)

astăzi îți dăruiesc magnolii
te privesc cum arcuiești clipa
între degete de parcă împreună
ne-am iluminat subit atingând
fructul căzut în iarbă

ne dezlegăm caii de căpestre
le admirăm mersul în doi
până dincolo de puterea ochiului
de a oglindi fantasmele stepei

iubito e primăvară în Lhasa
acum vom juca prinsa pe atinse
îmi auzi glasul cum fierbe
îndărătul memoriei sângele
ca un Buddha nenăscut

Confesiune unui prieten*de Vladimir Negru (Iași)*

aș avea multe să-ți spun
însă clipele alunecă
între pereții de sticlă ai clepsidrei
devorate de același nisip
în care ne-am îngropat amândoi visele
uneori singur sisif ne e călăuză corbii
rostesc vorbe încărcate de un adevăr care doare
ți-aș fi vorbit despre mirajul tău
de a stăpâni un țărâm ce mi se dăruia numai mie
cu dreptul de primus inter pares
nu ai simțit cum umbra femeii te urma cu silă
căutând drumuri străine de cuib
ori cum dimineața pantofii
îi erau prăfuiți de un tango brutal
și trupul îi mirosea a țigări cubaneze

uneori te visez cum îți cauți mama
ca pe o certitudine feminină
amețit într-o iubire de copil
mereu căutând în palme fantasma
unei cupe ce nu s-a vărsat încă
îți voi spune cândva povestea ei
blestemată să rățăcească
dar să nu poată iubi niciodată
atât de mult încât să rămână

încă îi simt sânul noaptea
cum se topește de dor pântecul
explodând în miresme orientale
aproape cât o durere aud cum îmi cad
aceste cuvinte prin inimă
dar și eu sunt negustor de iluzii
de ce aș vrea să o cumpăr pe-a ta?

La sguardo del tempo

de Taisia Mihăilă Negru (Iași)

niciodată
nu m-am agățat de viață ca acum
când îi sunt fruct rătăcirii
într-o încăpere spoită cu lapte
numeri în aurul din păr arginții
și-mi amintești că am băut deja trei cupe
de prea mult of
nu mă cunoști deși te cânt de durere nerostită
sângele-mi fermentează
dorințe întunecate călăuzesc păianjenii
pe drumul inimii visez că dragostea mă vizitează
aproape cântec
mirosind a smirnă și tămâie
plutesc
spre orașul cu acoperișuri de aur
unde e întotdeauna primăvară
oamenii mereu îndrăgostiți
iar florile se culeg singure
în ritmuri de marș funebru
mă găsesc
și tu întrebi cât am de gând să zac în ghinion
ascultând moartea cum îmi picură
o melodie în aortă

Non va piu

de Taisia Mihăilă Negru (Iași)

până și tăcerea se face verde
de-atâta viață
brodez flegmatic în tapiseria destinului
interminabil un șal al singurătății
în doi poate trei sau în lume aud
uneori zidurile cum pulsează
în simulacre de somn visez

un nevis de carpe diem
căci tot e primăvară
alături
acolo
aievea
tinerii îmbătrâniți
șterg sentimentele de praf pentru un troc
până și ei s-au săturat de falsitatea lor
(merge mai bine combustibil rusesc pentru focul epidermei)
și iar mimez zboruri spre nesfârșituri
prin fisura realității
pentru încă o zi sau un rest de viață

Figurină 8

de Lucian Parfene (Iași)

Sunt făcut din oasele unei femei albastre,
din cuvintele ei întoarse în oglindă
sunt aici
în lumea ei conică,
lucrez într-o ocnă de cuvinte
în urletul ei interior.

Cu fiecare lovitură
sparg o bucată de timp
și o bucată din mine
Nu știu dacă e zi sau e noapte,
nu știu dacă voi da peste vreun zeu
sau peste moarte,

lovesc în peretele de cuvinte uitate,
lovesc cu toată forța mea
în chipul hâtru al singurătății.

Nimeni nu mă poate opri,
știu bine că drumul spre lumină

trece pe aici,
că fiecare lovitură
poartă în ea smerenie și îndoială,

Știu bine,
Sunt făcut din oasele unei femei albastre,
din cuvintele ei întoarse în oglindă,
în nisipul ei viu
am găsit căldura tristeții
și tot aici mă voi întoarce.

Poezie de ocazie

de Lucian Parfene (Iași)

Îmi amintesc de dimineața
în care trăgeam liniștit aerul prin tâmples
așteptam autobuzul verde cu nr 6
ca un navetist
de cinci fără un sfert

dinspre fabrica de antibiotice venea un miros înțepător
fumam o țigară cu gust de pământ
și mă chinuiam să țin minte niște versuri
care îmi veniseră atunci în minte
trăgeam liniștit aerul prin tâmples
cu nesaț ca pe un drog matinal...
dragă vezi că ți s-a rupt cureaua la sandale,
lasă o să-ți iau altele... promit
hai mai bine să cumpărăm o portocală
da aici nu sunt portocale și ne trebuie bani pentru bilet
poate altădată... bine. atunci...
autobuzul, valiza
tu vezi ocupă-mi un loc la geam...

cât despre ea
a coborât demult.

Fără sens*de Gabriela Petrache (Iași)*

nici azi nu știam dacă sentimentul de păclă este o bizarerie de sezon
sau un alt mod în care tristețea își dă poalele peste cap
oferindu-se
fără sens fără vino
cavaler fără prihană al dezolării
erezii personalizate într-o răstălmăcire contra
naturii
cronometrului
nimicuri artizanale în foetaj de ploi mărunte
admiram ușurința cu care se insinuau în carnea pământului
alfa avea mirosul și culoarea rădăcinilor aglutinate
cea care vedea promitea o mega
liniște

liniște
până la proba contrarie
fluieram un requiem criptat

Vitralii*de Gabriela Petrache (Iași)*

rând pe rând tăcerile zămisleau o altfel de lumină
surprinsă numărăm coastele ploile ochii tăi
pe degete
se prelingea mereu un sentiment de atât de aproape
doar călcâiul acela verde ca o liniște încă lipsea
îl presimțeam
realitate filtrată vitralii multicolore
trăiam la etaj visam periculos uneori îmblânzeam tunetul
tastând la infinit același șlagăr desuet cu puterea
gândului
ridicam brațele picura din vârful degetelor
drumul

credeam pentru amândoi
într-o disciplină a inimii limbile șerpilor
indicau anotimpul exact
pașii
singuri se potriveau umbrei unui fluiet din lemn de salcâm
predam așteptările altor mâini
prețuind dimineața licuricilor de rouă
devorați de soare

Călătorie spre niciunde

de Maria Prochîpiuc (Iași)

Un vis ce nu se va-implini!

sufletul tău detaliu la umbra unei nopți
neconformiste
inventam stânca intimă trecere
a cuvântului
se frământau gesturile adunate
în tăceri
eu prea mult cuvânt
tu prea multă curgere
adunată în cântecul unei dimineți
cineva ne vindea clipele răsturnate pe-o viață
rotocoale de fum
ne-au luat zborul
te-aș atinge
tu un vis mult prea aproape
eu un strigăt
spre

cer

Iz de-nsingurare

de Maria Prochîpiuc (Iași)

în noapte
lucidă cobor în calvarul cuvintelor
minciuna îmi face din mână pe treptele lăsate de îngeri

alunec în neguri de ziduri
se-ntunecă mâna cu care îți scriu
sinceritate se cheamă
locul acela

plânsul
rătăcit prin mansarde murdare
veghează tăcerea din mine
încă o noapte mai poți
mângâia

durerea
umblă-n picioarele goale
la capătul urmelor doar
zdrențe

Singurătate

de Andrei Ionuț Sava (Iași)

Mă miră astăzi cioburile din ochii tăi,
cum curge sânge în loc de priviri calde,
cum uită gândurile
și ne lasă singuri să înghețăm de frig,
acolo unde odată
doar inima ne mai ținea de cald!

Cuprins

Prima/Ultima de Radu Tudor Ciornei	3
Între ziduri de Daniel Dinescu	4
No extra time de Cristina Hasse	5
Index de Vasile Mibai	5
Pianistul de Anca Anghel Novac	6
Ce mă sperie de Mae Stănescu	7
Versuri antigenitive de Luminița Suse	7
Translație de Luminița Suse	8
Generația experimentală de Virgil Titarenco	9
Ars poetica de Virgil Titarenco	10
Bubuk de Gelu Vlașin	11
A iubi iubirea căprui de Geta Adam	11
Cineva te scria oblic de Florin Andor	12
Să nu mă atingi de Florin Andor	13
Urma de Claudiu Banu	13
Gestul întoarcerii de Iuliana Benedic	14
Agitație inutilă de Iuliana Benedic	15
Numai bărbatul de Ioana Ștefănescu-Bogdan	16
Vase de lut de Paul Bogdan	17
Blues cu lămâie de Florina Daniela Bordieanu	18
Vegetală de Florina Daniela Bordieanu	20
Artă poetică de Florin Bratu	21
Fugară între timp de Silvia Caloianu	22
Poezie poezie de Silvia Caloianu	23
2 în 1 de Ioana Cheregi Crișan	24
Poate da poate nu de Andrei Gamarț	25
Mai bine pasăre decât înger de Bogdan Groza	26
Ard asimetric de Bogdan Groza	26
Îmi plimb poezia de Florin Hălălău	27
Nimic deosebit de Radu Herinean	28
Un calendar de Raul Huluban	28

Eticheta	<i>de Diana Iepure</i>	29
Umbra umbrelor	<i>de Daniela Luca</i>	30
Fără titlu	<i>de Mădălina Maroga</i>	31
Copac	<i>de Adriana Mibăiță</i>	31
Pelerinul fără pelerină	<i>de Dan Mitruț</i>	32
Întomnaticul	<i>de Dan Mitruț</i>	33
Icoană	<i>de Diana Mitruț</i>	33
Din întâmplare	<i>de Andu Moldovan</i>	34
Nouă zeci	<i>de Andu Moldovan</i>	34
Călcăm pe iarba de sărut nebună	<i>de Adrian Munteanu</i>	35
Captiv în templul cuvântului	<i>de Lucian Mușet</i>	36
Și a fost seară...	<i>de Lucian Mușet</i>	36
Elegie	<i>de Liviu Nanu</i>	37
Păpușarul cu o mie de degete	<i>de Liviu Nanu</i>	37
Dragă dragă dragă dragă	<i>de Victor Neaga</i>	38
Pe cont propriu	<i>de Tudor Negoescu</i>	39
Mirare	<i>de Camelia Petre</i>	40
Aură de poet	<i>de Camelia Petre</i>	41
Energii latente	<i>de Monica Mibaela Pop</i>	41
De dragoste	<i>de Vasile Rotaru</i>	42
Soldat în pântecul ei	<i>de Florian Silișteanu</i>	43
Linie	<i>de Florian Silișteanu</i>	44
Memoria cristalului de cuarț	<i>de Adriana-Marilena Simionescu</i>	45
Pe vremea când mâinile noastre înfloreau păsări	<i>de Adriana-Marilena Simionescu</i>	46
A neputință	<i>de Dana Stănescu</i>	46
Pescarul cu degetele de argint	<i>de Aleksandar Stoicovici</i>	47
Ia	<i>de Dana Ștefan</i>	48
Alege din mine ce vrei	<i>de Dana Ștefan</i>	48
Amestecare	<i>de Marius Marian Șolea</i>	49
Jocul	<i>de Nicolae Constantin Tănăsescu</i>	50
Ikebană în piatră	<i>de Thais Teodorescu</i>	51

- 12 : 01** de *Dan Tristian* 51
Povestiri de la Șipot de *Victor Turburea* 52
Veri sălăjene de *Adina Ungur* 54
Nimic nou de *Silvia Van* 56
Pianissimo spre inimă de *Nichita Victoria* 56
Întâmplări cu imagini de *Nichita Victoria* 57
Cronica muzicii-n alb de *Ina Voivozeanu* 59
Destăinuire de *Mihai Zabet* 59
Suntem prea serioși de *Mihai Zabet* 60
Să alb, să negru de *Carmen Anghelina* 61
Încă mai aștept de *Carmen Anghelina* 62
La pas, pe spinarea bătrânului profesor de *Șerban Axinte* 63
Lecția mea despre cub de *Șerban Axinte* 63
Ana-xx de *Daniel Bratu* 64
Ne-ajunge mâine, ca un tren... de *Daniel Bratu* 65
La grande finale de *Mircea Iosub* 66
Copilul cu ochi senini de *Mircea Iosub* 67
Seară de *Adrian Jigăranu* 67
Whiti Maori de *Alina Manole* 68
Lumina-sora de *Mihaela Mercheș* 70
Cuvântul din zori de *Mihaela Mercheș* 70
Drumul spre Lhasa de *Vladimir Negru* 71
Confesiune unui prieten de *Vladimir Negru* 72
La sguardo del tempo de *Taisia Mihăilă Negru* 73
Non va piu de *Taisia Mihăilă Negru* 73
Figurină 8 de *Lucian Parfene* 74
Poezie de ocazie de *Lucian Parfene* 75
Fără sens de *Gabriela Petrache* 76
Vitralii de *Gabriela Petrache* 76
Călătorie spre niciunde de *Maria Prochipiuc* 77
Iz de-nsingurare de *Maria Prochipiuc* 78
Singurătate de *Andrei Ionuț Sava* 78